

ХРИСТО ФОТЕВ ПИСМО

chitanka.info

до Човека (нарочно не ще изрека името му),
който
преди 50 години предизвика усмивката,
насмешката,
смеха (с едно тъй дълго ехо) на моите
съграждани
с опитите си да изгради електростанция,
задвижвана от енергията на морските
вълни.

Когато ми разказаха всичко
това,
уважаеми господине, —
когато ми разказаха всичко
това,
душата ми се изпълни с възхищение,
с безкрайно уважение към хората.

Благодаря ви, господине.

И ми позволете
удоволствието да си представя цялата история.
Широките ви стъпки с високата ви фигури.
По улицата с гипсовите надписи на къщите —
на собственика името — с презиме и фамилия.
С файтоните зад рижите опашки на кобилите —
свещта — очетворена във фасета на фенерите.
С безкрайно удоволствие да си представя хората
в квадрата на балконите — общинските чиновници,
търговците на възлища, Калипсо —
проститутката,
внезапното учудване, изопнало лицата им...

*Разбира се, вий може би това не забелязвате
и може би не чувате усмивката им — Лудия.
Вий слизате по стълбите, по стълбите, по
стълбите.*

*Морето е насреща ви, напрегнато го гледате
и целият сте в ритъма на златните му мускули,
на мощните му крайници, раздвижили машината,
крилете, перките на вашата
електростанция.*

*О, светлина, заключена в космическата ритмика
на морското вълнение, вдигни се от леглото си
и оплоди поетите, възпяващи със някаква
онанистина лекота отблясъка на залеза
в очите на сирените... Аз трябваше наистина
да бъда с вас по пясъка, да защита от вятъра
изящните колони на чудесните ви формули.
От строгата им форма и красиво съдържание
да взема аз урока си по истинска поезия.
Вий сигурно сте търсили опората на моето
детинско възхищение. Аз бих ви вярвал повече,
отколкото бих вярвал на общинските чиновници.
Неизмеримо повече отколкото в блестящото
и тъмно счетоводство на търговците на възлища.
Разбира се, морето ни предлага светлината си
и ние ще я включиме във нашите проводници.
Предлага ни мащаба си... И аз мечтая яростно.
Аз вярвам в невъзможното. А не в кодекса — жалкия*

—
*на мравките... Аз вярвам във крилете си
(по-точно, в спомена за тях) не просто някъде —
а там, между земята и небето, Вий търсете ме
по стълбата — стъпало по стъпало, там —
изсечена
от нечи криле.*

Защото, въпреки най-сигурните доказателства

*на мъдрите професори от изтока и запада,
много ми е трудно да приема, уважаеми Господине,
че корена ни произлиза от маймуните*

*И да не вярвам — колкото и да е смешно —
в божественото ни начало.
С почитание: Христо Фотев*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.